

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Kasttyák János ügyvéd által képviselt **(felperes neve, címe)** szám alatti lakos felperesnek - a Dr. Sente Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Sente Zsolt ügyvéd által képviselt **(alperes neve, címe)** szám alatti lakos alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. október hónap 4. napján kelt 4.P.21.721/2009/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000.- (ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles továbbá a felperes megfizetni az illetéket állam adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak 114.800.- (egyszáztizennégyezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A peres felek házastársak voltak. A **(D).** Kft. az életközösségük tartama alatt, 1997. szeptember 12-én létesült, annak tagja és üzletrész-tulajdonosa az alperes.

A házasság felbontását megelőzően a házastársi közös vagyon megosztását illetően hosszas tárgyalások folytak a felek között, ennek során 2006. november 6. napján

megállapodást kötöttek a házasság felbontásához kapcsolódó ún. járulékos kérdésekről. Ebben - egyebek mellett - megállapodtak a házastársi közös vagyoni ingóságaik megosztásáról, továbbá rögzítették, hogy a **(település 1. neve, utca neve)** utcai ingatlan jelen per felperese, míg a **(település 2. neve, utca 1. neve)** utcai és **(település 2. neve, utca 2. neve, ingatlan házszáma)** szám alatt található ingatlanok az alperes tulajdonába kerülnek azzal, hogy az ingatlanokon fennálló terheket a jövőben az alperes teljesíti. A megállapodás 10. pontjában rögzítették, hogy „egymással szemben további követelésük sem most, sem a jövőre vonatkozóan nincs”. A peres felek a Kiskunhalasi Városi Bíróság előtt folyamatban volt P.21.009/2006. számú eljárás során egyezségeket kötöttek, ebben a vagyoni igényeiket illetően kijelentették, hogy a házassági közös vagyonba tartozó ingóságokat egymás között megosztották, azt birtokba vették, egyben rögzítették, hogy jelen per alperese mely ingóságok kiadására köteles. Az egyezés szerint az ingóságokkal kapcsolatban egymással szemben egyéb vitás igényük nincs. A pert megelőző megállapodásuk szerint rendezték a **(település 1. neve)-i** és a **(település 2. neve, utca 1. neve)-i** utcai ingatlanaik jogi sorsát és rögzítették, hogy a **(település 2. neve, utca 2. neve, ingatlan házszáma)** szám alatti ingatlan felperes nevén nyilvántartott $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőségét az alperes szerzi meg, annak megváltási árát a vagyonmegosztás során egymás között elszámolták. A bíróság a peres felek megállapodását a 2007. november 21. napján jogerőre emelkedett 26. sorszám alatti végzésével jóváhagyta, ítéletével pedig a házasságukat felbontotta. Ezt követően a felek - 2007. december 5. napján - „házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződést” kötöttek, ebben a fenti egyezésre visszautalással kijelentették, hogy a házastársi közös vagyont az ott részletezettek szerint osztották meg, egyben rendelkeztek az ingatlanaikon fennálló közös tulajdon megszüntetéséről, a **(település 1. neve)-i** ingatlanon végzett beruházások elszámolásáról. A szerződés 8. pontjában - a 2006. november 6. napján kötött megállapodásban foglaltakkal azonos tartalommal - rögzítették, hogy „a házastársi közös vagyont megosztottnak tekintik, abból eredően egymással szemben sem most, sem a jövőben követelést nem támasztanak.” E szerződések, valamint a bíróság által jóváhagyott egyezés a kft-beli üzletrészt illetően kifejezett rendelkezést nem tartalmazott.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **(D.)** KFT-beli, az alperes nevén nyilvántartott üzletrész a házastársi közös vagyon részét képezi, ebből az őt megillető hányad megváltásaként 1.912.500.-Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint a házastársi közös vagyon peren kívüli, illetve perbeli megosztása során a kft. üzletrész elszámolására annak ellenére sem került sor, hogy az a házastársi közös vagyonuk részét képezte, ezért a szóban forgó szerződések, valamint az egyezés megtámadása nélkül is igényt tarthat a megállapodások során nem rendezett vagyontömeg, azaz az alperes nevén nyilvántartott üzletrész forgalmi értékének arányos részére. Kiemelte, a megállapodásaikban, valamint a bíróság által jóváhagyott egyezésben csak a házastársi közös ingóvagyon megosztásáról, valamint az ingatlanokon fennálló közös tulajdon megszüntetéséről rendelkeztek, az az üzletrészre vonatkozóan megállapodást nem tartalmazott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a házastársi közös vagyonukat teljes körűen megosztották, így az e tárgyban közöttük létrejött egyezség, illetve vagyoni szerződés megtámadása hiányában vele szemben a felperes igényt nem érvényesíthet. Másodsorban arra hivatkozott, hogy a kft. üzletrész a különvagyonát képezi, ezért annak elszámolására a felperes alappal nem tarthat igényt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az állam javára 450.000.-Ft eljárási illeték, míg az alperes javára 100.000.-Ft perköltség megfizetésére. Határozata indokolása szerint a vagyoni megállapodás aláírását megelőzően folytatott tárgyalások során felmerült a felperes részéről az üzletrész elszámolásának igénye, a szerződésben azonban csak az ingóságokkal és az ingatlanokkal kapcsolatos igények kölcsönös rendezésére került sor. A megállapodás tartalmából, illetve abból, hogy azt külön nem nevesítették, nem lehetett következtetni arra, hogy az üzletrész értékének elszámolását a vagyonmegosztás során mellőzték, ezt a felperes sikerrel nem bizonyította, ahogyan az üzletrész értéke tisztázása érdekében sem terjesztett elő bizonyítási indítványt. Emellett a szerződésben, valamint a bíróság által jóváhagyott egyezségben foglaltak szerint a házastársi közös vagyon teljes körűen megosztásra került, a felek az egymással szembeni további igényérvényesítésről lemondtak, ezért a szerződés megtámadásának hiányában alaptalannak ítélte a felperes üzletrészt érintő tulajdoni illetve kötelmi igényét.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával kérte megállapítani, hogy a **(D.) KFT**-ben az alperes nevén nyilvántartott üzletrész $\frac{1}{2}$ része házastársi közös vagyon jogcímén megilleti. Fellebbezése indokolásában hangsúlyozta, a házastársi közös vagyon megosztása az üzletrész elszámolása nélkül ment foganatba, az alperesnek nem is állt szándékában azt vele megosztani, hiszen azt a különvagyonaként tüntette fel. Ezt igazolja az az egyebekben valótlan alperesi állítás, miszerint a pert megelőzően az üzletrész különvagyon jellegét elismerte volna. Az előzetes egyeztetés során abban állapodtak meg, hogy az üzletrész értékéből őt megillető részt a **(település 2. neve, utca 2. neve)** utcai ingatlan közös tulajdonának megszüntetése során számolják el, ezzel szemben az egyezség, illetve a vagyoni szerződés nem ilyen tartalommal született meg közöttük, az ingatlant érintő igénye a **(település 1. neve)**-i házban végzett beruházás kapcsán került elszámolásra. Ez ugyancsak annak bizonyítékául szolgál, hogy az üzletrész nem képezte a megállapodás részét. Álláspontja szerint az alperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy a vagyon teljes körű megosztása megtörtént, ennek azonban nem tett eleget, mindezek miatt nincs akadálya annak, hogy utóbb az ezt érintő igényét a szerződés megtámadása nélkül érvényesítse. Az elsőfokú eljárásban az alperes nem vitatta az üzletrész általa megjelölt értékét (1.912.500.-Ft), ezért álláspontja szerint e tekintetben további bizonyítás lefolytatására nem volt szükség.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan**.

Az életközösség megszűnésekor a vagyontársaság véget ér és bármelyik fél követelheti a közös vagyon megosztását (Csjt. 31. § (2) bekezdés). A házastársi közös vagyon megosztása az egyes alvagyonok állagának és értékének megállapítását, valamint a megtérítési igények rendezését egyaránt feltételezi. Ebből következően a közös vagyon megosztása iránt indított perben a bíróság határozatának a közös vagyon egészére ki kell terjednie és az ilyen perekben rendszerint valamennyi vagyoni jogi igényt egységesen és véglegesen kell elbírálni (P.törv.II.20.253/1977., BH. 1978/1/26., PJD. VIII. 248.).

A teljes körű vagyoni rendezés elve alól azonban van kivétel, előfordul ugyanis, hogy a házaspár a közös vagyonukat úgy osztotta meg, hogy abból egyes vagyontárgyakat kihagytak, a rendezés tehát nem volt teljes körű. A bírói gyakorlat szerint „ha a házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező szerződés valamely vagyontárgyra, közös adósságra vagy pótlási, illetve megtérítési igényre nem terjed ki, nincs akadálya annak, hogy a bíróság a kihagyott vagyontárgyakról vagy a rendezetlenül hagyott igényekről külön döntsön.” (BH. 1995/1/26.).

Jelen esetben a peres felek között a házasságuk felbontását megelőzően létrejött megállapodás egyfelől a házastársi közös vagyoni ingóságok megosztására, másfelől az ingatlanaikon fennálló közös tulajdon jövőbeni megszüntetésére terjedt ki, majd a bontóperes eljárásban az ún. járulékos kérdésekben kötött egyezségük ugyancsak a házastársi közös vagyoni ingóságok jogi sorsát rendezte, az a jelen perrel is érintett kft-beli üzletrésszel kapcsolatos elszámolást illetően rendelkezést nem tartalmazott. Erre figyelemmel - összhangban a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.503/2009/1. számú végzésében kifejtett indokokkal - nem volt jogi akadálya annak, hogy a felperes az üzletrészt érintő igényét külön peres eljárás keretében érvényesítse, az üzletrész ugyanis nem ingóság, hanem a társaság tagjainak jogait, a társasági vagyonból a tagokat megillető hányadot megtestesítő vagyoni értékű jog.

Tény ugyanakkor, hogy a felek az ingóvagyon megosztásáról rendelkező, bíróság által jóváhagyott egyezségüket követően - 2007. december 5. napján - a házastársi közös vagyon egyezséggel nem érintett részének megosztására külön szerződést kötöttek „házastársi vagyontársaságot megszüntető szerződés” elnevezéssel. Kétségtelen, hogy ebben a jelen per tárgyát képező üzletrésztől nem rendelkeztek, arra semmilyen formában nem utaltak, a szerződés 8. pontjában viszont kijelentették, hogy „a fentiekkel a házastársi közös vagyont egymás között megosztottnak tekintik, ebből eredően egymással szemben sem most, sem a jövőben követelést nem támasztanak.” A szerződéskötést megelőző hosszadalmas egyeztetések, valamint a szerződés fenti kitétele egyaránt arra utalnak, hogy a felek ezzel a megállapodással vagyoni jogi igényeiket teljes körűen és véglegesen kívánták

- 5 -

Pf.II.20.780/2010/2. szám

rendezni. A szerződés e rendelkezésével a felek kizárták a házastársi közös vagyon megosztása iránti későbbi esetleges igények érvényesítését, tartalmát tekintve joglemondó

nyilatkozatot tettek, azaz a megosztás során esetlegesen rendezetlenül maradt követelések későbbi érvényesítésére sem kívántak lehetőséget biztosítani. A szerződéses szabadság elvéből következően a felek a szerződés tartalmát szabadon állapíthatják meg, amennyiben a jogszabály az eltérést nem tiltja, úgy a szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek (Ptk. 200. § (1) bekezdés). Ennek megfelelően nem volt akadálya annak, hogy a felek megállapodásukkal véglegesen rendezettnek tekintsék a házastársi közös vagyonuk megosztását, s hogy a vagyonmegosztással kapcsolatos igényérvényesítés lehetőségét a jövőre nézve kölcsönösen kizárják. Ez egyben azt is jelenti, hogy a megállapodás során esetlegesen figyelmen kívül hagyott igények utóbb csak abban az esetben érvényesíthetők megalapozottan, ha a szerződés vagy az annak fentebb idézett 8. pontjában foglalt rendelkezés érvénytelen. Emiatt annak érdemi vizsgálatára, hogy a kft. üzletrészre a házastársi közös vagyon megosztása során a peres felek figyelemmel voltak-e, csak a szerződés sikeres megtámadása, vagy valamely semmisségi ok felfedezése esetén kerülhetne sor. A felperes a szerződést nem támadta meg, semmisségi ok fennálltára nem hivatkozott - arra egyebekben a peradatok sem utaltak -, ezért a szerződésben rögzítettek szerint úgy kellett tekinteni, hogy a peres felek megállapodása a közös vagyonuk teljes körű megosztására kiterjedt, azaz valamennyi, egymással szembeni igényük rendezést nyert. Erre figyelemmel nem volt érdemben vizsgálható, hogy a kft. üzletrész az alperes különvagyonát képezte-e, vagy az a házastársi közös vagyonhoz tartozott, illetve, hogy a vagyonmegosztás során a felek megállapodása arra kiterjedt-e.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fentiek szerinti részben eltérő indokolással - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesi fellebbezés sikertelenségére tekintettel a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeinek viselésére.

A felperes pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d, 2011. március 23.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró